

Arrest

**nr. 112 932 van 28 oktober 2013
in de zaak RvV X / II**

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding.

DE WND. VOORZITTER VAN DE IIde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Ghanese nationaliteit te zijn, op 31 januari 2013 heeft ingediend om de schorsing van de tenuitvoerlegging en de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding van 3 januari 2013 waarbij de aanvraag om machtiging tot verblijf in toepassing van artikel 9bis van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen onontvankelijk wordt verklaard en van de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding van dezelfde datum tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 13).

Gezien titel Ibis, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 2 oktober 2013, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 21 oktober 2013.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken G. DE BOECK.

Gehoord de opmerkingen van advocaat H. VAN NIJVERSEEL, die loco advocaat N. DIRICKX verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat T. BRICOUT, die loco advocaat C. DECORDIER verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

1.1. Verzoekster diende via een op 10 december 2009 gedateerd schrijven een aanvraag in om, in toepassing van artikel 9bis van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet), tot een verblijf in het Rijk te worden gemachtigd.

1.2. De gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding nam op 3 januari 2013 de beslissing waarbij verzoeksters aanvraag om tot een verblijf te worden gemachtigd onontvankelijk wordt verklaard en de beslissing tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten.

De beslissing waarbij verzoeksters aanvraag om machtiging tot verblijf onontvankelijk wordt verklaard, die verzoekster op 22 januari 2013 ter kennis werd gebracht, is gemotiveerd als volgt:

“Onder verwijzing naar de aanvraag om machtiging tot verblijf die op datum van 14.12.2009 werd ingediend door:

*[D.D.E.] [...]
nationaliteit: Ghana
[...].*

in toepassing van artikel 9bis van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, ingevoegd bij artikel 4 van de wet van 15 september 2006 tot wijziging van de wet van 15 december 1980, deel ik u mee dat dit verzoek onontvankelijk is.

Betrokkene dient op 14.12.2009 een aanvraag tot regularisatie in. Pas op 04.10.2010 legt zij een kopie voor van haar identiteitsbewijs, namelijk haar Ghanees paspoort. Dit kan echter niet aanvaard worden door onze dienst aangezien artikel 9bis uitdrukkelijk stelt dat de aanvraag slechts kan ingediend worden op voorwaarde dat de vreemdeling over een identiteitsdocument beschikt. Wanneer de vreemdeling een kopie van het identiteitsstuk niet overmaakt samen met de inleidende aanvraag 9bis maar pas later, als aanvulling op de eerdere aanvraag, bewijst hij geenszins dat hij op het ogenblik van de indiening van deze aanvraag over het identiteitsstuk beschikte en voldoet hij dus niet aan deze voorwaarde tot ontvankelijkheid. (arrest RVV 70.708 dd 25.11.2011, arrest RVS 214.351 dd 30.06.2011 en arrest RVS 219.256 dd 08.05.2012) De Omzendbrief d.d. 21.06.2007 stelt overigens expliciet dat de Dienst Vreemdelingenzaken de aanvraag onontvankelijk moet verklaren wanneer de identiteitsdocumenten niet bij de aanvraag gevoegd werden of de reden van hun afwezigheid niet werd meegedeeld.

Betrokkene voegde bij haar aanvraag enkel een "Temporary Consular Identification", geldig van 09.12.2009 tot 08.06.2010, in afwachting van het paspoort dat ze aangevraagd had bij de Ghanese ambassade. Dit document werd opgesteld op 09.12.2009 dus 5 dagen voor de indiening van haar aanvraag 9bis, terwijl ze zelf verklaart reeds sinds 1998 in België te verblijven. Betrokkene had dit paspoort dus veel eerder kunnen aanvragen. Het document voorgelegd bij de aanvraag 9bis kan niet aanvaard worden door onze diensten aangezien de omzendbrief van 21.06.07 (punt II C 1-b) stelt dat de identiteit en nationaliteit moet bewezen worden door een internationaal erkend paspoort, of een gelijkwaardige reistitel, of een identiteitskaart.”

Dit is de eerste bestreden beslissing.

Het bevel om het grondgebied te verlaten, dat verzoekster ook op 22 januari 2013 ter kennis werd gebracht, bevat volgende motivering:

“In uitvoering van de beslissing van [H.S.], attaché, gemachtigde van de Staatssecretaris voor Asiel en Migratie, wordt aan de genaamde:

[D.D.E.] [...], nationaliteit Ghana

Het bevel gegeven, om ten laatste binnen 30 dagen na de kennisgeving, het grondgebied van België te verlaten, evenals de grondgebieden van de volgende Staten :

Duitsland, Oostenrijk, Denemarken, Spanje, Estland, Finland, Frankrijk, Griekenland, Hongarije, IJsland, Italië, Letland, Liechtenstein, Litouwen, Luxemburg, Malta, Noorwegen, Nederland, Polen, Portugal, Slovenië, Slowakije, Zweden, Zwitserland en Tsjechie, tenzij zij beschikt over de documenten die vereist zijn om er zich naar toe te begeven.

Krachtens artikel 7, eerste lid van de wet van 15 december 1980:

■ 1° zij in het Rijk verblijft zonder houder te zijn van de bij artikel 2 vereiste documenten: niet in het bezit van een geldig visum”

Dit is de tweede bestreden beslissing.

2. Over de rechtspleging

Aan verzoekster werd het voordeel van de kosteloze rechtspleging toegestaan, zodat niet kan worden ingegaan op de vraag van de partijen om de kosten van het geding ten laste van de tegenpartij te leggen.

3. Over de ontvankelijkheid

3.1. Verweerder betwist de ontvankelijkheid van de vordering tot schorsing van de tenuitvoerlegging van de bestreden beslissingen. Uit hetgeen hierna volgt zal blijken dat de vordering tot schorsing en het beroep tot nietigverklaring samen dienen te worden behandeld, aangezien het beroep tot nietigverklaring slechts korte debatten vereist. In die omstandigheden is het niet nodig om de opgeworpen exceptie te onderzoeken.

3.2. De Raad stelt vast dat verzoekster in één verzoekschrift zowel een beslissing waarbij haar aanvraag om machtiging tot verblijf wordt afgewezen als een beslissing tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten aanvecht. In het belang van een goede rechtsbedeling dient diegene die een beroep doet op de rechter voor elke vordering evenwel een afzonderlijk geding in te spannen om alzo de rechtsstrijd overzichtelijk te houden en een vlotte afwikkeling van de zaak mogelijk te maken (R. STEVENS, *Raad van State I. afdeling bestuursrechtspraak, 2. Het procesverloop*, Brugge, die Keure, 2007, 65). Meerdere vorderingen kunnen slechts ontvankelijk in één enkel verzoekschrift worden ingesteld indien bij uitzondering de goede rechtsbedeling daardoor wordt bevorderd, meer bepaald indien de vorderingen, wat hun voorwerp of wat hun grondslag betreft, zo nauw samenhangen dat het als waarschijnlijk voorkomt dat vaststellingen gedaan of beslissingen genomen met betrekking tot de ene vordering, een weerslag zullen hebben op de uitkomst van de andere vordering. In casu toont verzoekster de samenhang tussen de bestreden beslissingen, die elk op grond van een andere juridische en feitelijke basis werden genomen, niet aan. De Raad merkt ook op dat de eventuele nietigverklaring van de eerste bestreden beslissing niet tot gevolg heeft dat de rechtsgeldigheid van de tweede bestreden beslissing hierdoor in het gedrang komt. De nietigverklaring van de eerste bestreden beslissing leidt immers niet tot de vaststelling dat verzoekster tot enig verblijf is gemachtigd of toegelaten en dat de motieven die aan de basis liggen van het bevel om het grondgebied te verlaten kaduuk worden.

In deze omstandigheden, nu verscheidene vorderingen die niet samenhangen in één enkel verzoekschrift worden ingesteld, is enkel het beroep ingesteld tegen de eerst vermelde bestreden beslissing, die in casu ook kan worden weerhouden als de belangrijkste, ontvankelijk (RvS 4 januari 2012, nr. 217.105).

3.3. Gelet op voorgaande vaststelling dient geen standpunt meer te worden ingenomen inzake de door verweerder opgeworpen exceptie van onontvankelijkheid met betrekking tot het aangevochten bevel om het grondgebied te verlaten.

4. Onderzoek van het beroep gericht tegen de eerste bestreden beslissing

4.1. Verzoekster voert in een enig middel de schending aan van de artikelen 9bis en 62 van de Vreemdelingenwet, van artikel 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen (hierna: de wet van 29 juli 1991) en van het vertrouwensbeginsel.

Haar betoog luidt als volgt:

“[...]”

Verzoekster merkt op dat de bestreden beslissing genomen werd op 3 januari 2013, dat de aanvankelijke aanvraag op grond van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet dateert van 14 december 2009 - met een Temporary Consular Identification uitgaande van de Ghanese Ambassade in Brussel met de identiteitsgegevens van verzoekster zoals die uiteindelijk op haar paspoort zullen voorkomen en dat zij op 4 oktober 2010 kopie van het paspoort overmaakte.

Verzoekster is van mening dat de verwerende partij derhalve in het bezit was van alle documenten met betrekking tot de aanvraag, ruimschoots voor het nemen van de bestreden beslissing. Verzoekster stelt

dat noch in de omzendbrief, noch in de wet een definitie wordt gegeven van „de aanvraag”. Zij is bovendien van oordeel dat de verwerende partij kennis heeft van het aanvullend stuk, meer bepaald het paspoort, gezien zij er uitdrukkelijk naar verwijst in haar beslissing.

-Artikel 9bis, §1 van dezelfde wet bepaalt evenwel dat in buitengewone omstandigheden en op voorwaarde dat de vreemdeling over een identiteitsdocument beschikt, deze machtiging tot verblijf kan worden aangevraagd bij de burgemeester van de plaats waar hij verblijft. Het tweede lid van dezelfde paragraaf bepaalt de gevallen waarin de voorwaarde betreffende het beschikken over een identiteitsdocument niet van toepassing is.

De bedoeling van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet is een duidelijk kader te scheppen voor de aanvraag tot het verkrijgen van een machtiging tot verblijf, die in buitengewone omstandigheden wordt ingediend door een vreemdeling bij de burgemeester van de plaats waar hij verblijft. Zo wordt duidelijk bepaald dat een identiteitsdocument, zijnde een paspoort of daarmee gelijkgestelde reistitel, onontbeerlijk is.

Er dient te worden gesteld dat uit de voorbereidende werken van de wet van 15 september 2006 tot wijziging van de Vreemdelingenwet blijkt dat het de bedoeling van de wetgever is dat een vreemdeling die een verblijfsaanvraag indient overeenkomstig artikel 9bis van de Vreemdelingenwet zijn identiteit "aantoont" (Parl. St. Kamer 2005-2006, nr. 2478/001,12). Uit deze terminologie vloeit voort dat het niet volstaat dat een vreemdeling beweert een identiteitsdocument in zijn bezit te hebben, doch dat hij, in het kader van zijn verblijfsaanvraag, tevens een afschrift van dit identiteitsdocument dient over te maken. Ook uit het advies van de Raad van State bij de wetswijziging blijkt duidelijk dat "beschikken" dient geïnterpreteerd te worden als "overleggen" (Parl. St. Kamer 2005-2006, nr. 2478/001,184). De wetgever heeft duidelijk aangegeven dat "een identiteitsdocument, zijnde een paspoort of een daarmee gelijkgestelde reistitel onontbeerlijk is" en dat bij gebreke aan een dergelijk document de identiteit onzeker is en bijgevolg de aanvraag om machtiging tot verblijf "niet anders dan onontvankelijk (kan) verklaard worden" (Parl. St. Kamer 2005-2006, nr. 2478/001, 33).

Verzoekster wijst erop dat de regelmatigheid van een bestuursbeslissing dient beoordeeld te worden in functie van de gegevens waarover het bestuur ten tijde van het nemen van zijn beslissing kon beschikken om deze beslissing te nemen.

Gezien het identiteitsdocument overgemaakt werd aan de verwerende partij voordat deze een beslissing aangaande de aanvraag om machtiging tot verblijf nam kan gesteld worden dat het identiteitsdocument bij de aanvraag werd gevoegd. Aldus kan vastgesteld worden dat verzoekster inderdaad voldeed aan de documentaire ontvankelijkheidsvereiste op het ogenblik van het nemen van de bestreden beslissing.

Verzoekster verwijst tenslotte naar rechtspraak in dezelfde zin: RvV 3 april 2009, 25.612; RvV 30 april 2009, 26.821; RvV 27 mei 2009, 27.754; RvV 28 mei 2009, 27.944; RvV 15 juni 2009, 28.720.

Tenslotte dient opgemerkt te worden dat er nooit twijfel heeft bestaan over de identiteit van verzoekster. Zij heeft bij een vorige regularisatieaanvraag een ouder paspoort gebruikt dat reeds vervallen was op 14 december 2009. Zij heeft ook steeds gecirculeerd onder de identiteitsgegevens zoals ze vermeld staan op haar paspoort. Bovendien legt zij bij haar aanvraag van 14 december 2009 een document van de Ghanese Ambassade neer waaruit haar identiteit blijkt, zoals zij reeds gekend was bij uw diensten. Aan de identiteit van verzoekster kon niet getwijfeld worden en bijgevolg is voldaan aan de bedoeling van de wetgever.

De bestreden beslissing schendt de opgesomde wetsartikelen."

4.2.1. De formele motiveringsplicht zoals deze voortvloeit uit artikel 62 van de Vreemdelingenwet en uit artikel 3 van de wet van 29 juli 1991 heeft tot doel de bestuurde in kennis te stellen van de redenen waarom de administratieve overheid een beslissing heeft genomen, zodat hij kan beoordelen of er aanleiding toe bestaat de beroepen in te stellen waarover hij beschikt (RvS 25 september 2002, nr. 110.667; RvS 10 december 2002, nr. 113.439; RvS 17 mei 2005, nr. 144.471). Bij lezing van de eerste bestreden beslissing blijkt genoegzaam dat de inhoud ervan verzoekster het genoemde inzicht verschaft en haar aldus toelaat de bedoelde nuttigheidsafweging te maken. Uit het door verzoekster neergelegde verzoekschrift blijkt trouwens dat zij zowel de feitelijke als de juridische overwegingen die aan de basis liggen van de eerste bestreden beslissing kent, zodat het doel dat met het bestaan van de formele motiveringsplicht wordt beoogd, is bereikt.

Een schending van de formele motiveringsplicht, zoals vervat in artikel 62 van de Vreemdelingenwet en artikel 3 van de wet van 29 juli 1991, wordt niet aangetoond.

4.2.2. Het artikel 9bis van de Vreemdelingenwet, dat verzoekster ook geschonden acht, bepaalt het volgende:

“§ 1. In buitengewone omstandigheden en op voorwaarde dat de vreemdeling over een identiteitsdocument beschikt, kan de machtiging tot verblijf worden aangevraagd bij de burgemeester van de plaats waar hij verblijft. Deze maakt ze over aan de minister of aan diens gemachtigde. Indien de minister of diens gemachtigde de machtiging tot verblijf toekent, zal de machtiging tot verblijf in België worden afgegeven.

De voorwaarde dat de vreemdeling beschikt over een identiteitsdocument is niet van toepassing op:

- de asielzoeker wiens asielaanvraag niet definitief werd afgewezen of die tegen deze beslissing een overeenkomstig artikel 20 van de wetten op de Raad van State, gecoördineerd op 12 januari 1973, toelaatbaar cassatieberoep heeft ingediend en dit tot op het ogenblik waarop een verwerpingsarrest inzake het toegelaten beroep is uitgesproken;*
- de vreemdeling die zijn onmogelijkheid om het vereiste identiteitsdocument te verwerven in België, op geldige wijze aantoonst.*

§ 2. Onverminderd de andere elementen van de aanvraag, kunnen niet aanvaard worden als buitengewone omstandigheden en worden onontvankelijk verklaard:

- 1° elementen die reeds aangehaald werden ter ondersteuning van een asielaanvraag in de zin van de artikelen 50, 50bis, 50ter en 51 en die verworpen werden door de asieldiensten, met uitzondering van elementen die verworpen werden omdat ze vreemd zijn aan de criteria van de Conventie van Genève, zoals bepaald in artikel 48/3, en aan de criteria voorzien in artikel 48/4 met betrekking tot de subsidiaire bescherming of omdat de beoordeling ervan niet behoort tot de bevoegdheid van die instanties;*
- 2° elementen die in de loop van de procedure ter behandeling van de asielaanvraag in de zin van artikel 50, 50bis, 50ter en 51 hadden moeten worden ingeroepen, aangezien zij reeds bestonden en gekend waren voor het einde van deze procedure;*
- 3° elementen die reeds ingeroepen werden bij een vorige aanvraag tot het bekomen van een machtiging tot verblijf in het Rijk;*
- 4° elementen die ingeroepen werden in het kader van een aanvraag tot het bekomen van een machtiging tot verblijf op grond van artikel 9ter.”*

In casu staat het niet ter discussie dat verzoekster geen asielzoekster is van wie de asielaanvraag nog niet definitief werd afgewezen of die tegen een beslissing inzake enige asielaanvraag een cassatieberoep instelde bij de Raad van State. Uit de aan de Raad voorgelegde stukken blijkt daarnaast dat verzoekster niet aantoonde in de onmogelijkheid te zijn om in België het in artikel 9bis, § 1, eerste lid van de Vreemdelingenwet bedoelde identiteitsdocument te verwerven. Verweerder diende derhalve na te gaan of verzoekster bij haar aanvraag om machtiging tot verblijf een identiteitsdocument, in de zin van voormelde wetsbepaling, voegde en zij aan deze door de wetgever voorziene ontvankelijkheidsvoorwaarde voldeed.

Het is niet betwist dat verzoekster bij haar aanvraag om machtiging tot verblijf enkel een document dat omschreven wordt als een *“Temporary Consular Identification”* voegde. Verzoekster betoogt dat dit stuk toelaat haar identiteit vast te stellen, dat zij voorheen reeds onder deze identiteit bekend was bij verweerder en dat dus aan *“de bedoeling van de wetgever”* is voldaan. Zoals verzoekster zelf aangeeft blijkt uit de memorie van toelichting bij de wet waarbij artikel 9bis in de Vreemdelingenwet werd ingevoerd dat een identiteitsdocument in de zin van artikel 9bis, § 1, eerste lid van de Vreemdelingenwet een paspoort of daarmee gelijkgestelde reistitel is (*Parl.St. Kamer 2005-06, nr. 2478/001, 33*). Er blijkt derhalve niet dat verzoekster door het aanbrengen van een *“Temporary Consular Identification”* – een document dat niet dezelfde waarborgen biedt als een paspoort of een daarmee gelijkgestelde reistitel en dat eenvoudig kan worden vervalst – heeft voldaan aan de bedoeling van de wetgever en een stuk heeft voorgelegd waarmee haar identiteit met zekerheid kon worden vastgesteld. Het gegeven dat verzoekster, op latere datum, alsnog een afschrift van een paspoort overmaakte houdt tevens de indicatie dat zij zich bewust was van het feit dat het door haar initieel aangebrachte document niet kon worden aanvaard als een identiteitsdocument in de zin van artikel 9bis, § 1, eerste lid van de Vreemdelingenwet.

Haar bewering dat zij bij een vorige aanvraag om tot een verblijf te worden gemachtigd een ouder paspoort gebruikte vindt voorts geen steun in de aan de Raad voorgelegde stukken. Verzoekster maakt met haar betoog dan ook niet aannemelijk dat verweerder artikel 9bis van de Vreemdelingenwet heeft miskend door de aangebrachte "*Temporary Consular Identification*" niet als een identiteitsdocument zoals bedoeld in artikel 9bis, § 1, eerste lid van de Vreemdelingenwet te weerhouden.

In de mate dat verzoekster aangeeft dat verweerder in ieder geval op het ogenblik dat hij de bestreden beslissing nam een afschrift van haar paspoort had en hij hiermee rekening diende te houden moet worden geduid dat op verweerder de verplichting rustte om na te gaan of verzoekster op het tijdstip dat zij haar aanvraag indiende om in toepassing van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet tot een verblijf te worden gemachtigd over een identiteitsdocument in de zin van voormelde wetsbepaling beschikte en dat het beginsel dat een bestuur, op het ogenblik dat het zijn beslissing over dergelijke aanvraag neemt, rekening moet houden met alle elementen waarover het op dat ogenblik beschikt geen afbreuk kan doen aan voormelde door de wetgever voorziene ontvankelijkheidsvoorwaarde (RvS 8 mei 2012, nr. 219.256).

4.2.3. Los van het gegeven dat verzoekster niet aantoont dat verweerder is afgeweken van een vaste gedragslijn of dat hij bepaalde toezeggingen of beloften niet is nagekomen kan verzoekster, gelet op voorgaande vaststellingen, ook niet worden gevolgd waar zij stelt dat het vertrouwensbeginsel werd geschonden. Verweerder kan namelijk ook dit beginsel van behoorlijk bestuur niet laten primeren op een wetsbepaling.

Het enig middel is ongegrond.

5. Korte debatten

Verzoekster heeft geen gegrond middel dat tot de nietigverklaring van de eerste bestreden beslissing kan leiden aangevoerd en het beroep is onontvankelijk in zoverre het gericht is tegen de tweede bestreden beslissing. Aangezien er grond is om toepassing te maken van artikel 36 van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, wordt de vordering tot schorsing, als accessorium van het beroep tot nietigverklaring, samen met het beroep tot nietigverklaring verworpen.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

De vordering tot schorsing en het beroep tot nietigverklaring worden verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op achtentwintig oktober tweeduizend dertien door:

dhr. G. DE BOECK,

wnd. voorzitter,
rechter in vreemdelingenzaken

dhr. T. LEYSEN,

griffier

De griffier,

De voorzitter,

T. LEYSEN

G. DE BOECK